

De kroonprins van
Nieuw Links, Chris
Hietland. Prome-
theus, € 34,99

De les van Rotterdams joviale burgemeester

BOEK Oud-PvdA-coryfee André van der Louw wist de kloof tussen burger en bestuurder te overbruggen, zegt zijn biograf.

Jochem van Staalduine
ROTTERDAM

Een burgemeester die tijdens een braderie spontaan de foxtrot danst met een inwoner van Crooswijk. Die het jaar inluidt met een gedicht op rijm in plaats van een plechtstatige nieuwjaarsrede. Die niet te beroerd is zijn wethouders op te trommelen voor een voetbalwedstrijd tegen buurtbewoners, als de opening van een wijkcentrum daarom vraagt.

Die snapt hoe je populair wordt in Rotterdam. "De pijp, de snor, de zogeheten berendans na zijn overwinning op het partijcongres van de PvdA in 1969. Zeker in het geheugen van ouderen is André van der Louw genesteld als atypische politicus", zegt Chris Hietland voorafgaand aan de boekpresentatie van 'De kroonprins van Nieuw Links'. De historicus promoveert aan de Rijksuniversiteit Groningen op het leven van de politicus die de PvdA eind jaren zestig op zijn kop zette en daarna Rotterdam voor zich won. Tussen 1974 en 1981 was hij er burgemeester.

"Hij was de eerste burgemeester met een losse, joviale stijl, die de

kloof tussen burger en bestuur wist te overbruggen. In de tijd moesten bestuurders hun regentengedrag zien af te schudden", zegt Hietland. Van der Louw (1933 - 2005) was de burgemeester van het gesprek met actievoerders, niet van de harde hand. Tekenend is dat hij een wekelijks burgemeesterssprekkuur invoerde, waarin hij Rotterdammers probeerde te helpen die waren vastgelopen in de ambtelijke molen.

Tegelijkertijd was Van der Louw geen dossiertijger en ook niet de burgemeester met de grootste invloed

'Hij belichaamt de hoop van de jaren zestig, maar ook de teleurstelling van de jaren zeventig'

op Rotterdam. Hietland: "Inhoudelijk was hij afhankelijk van anderen. De volle aktetas bleef 's avonds vaak onaangeroerd."

Handig voor Van der Louw was daarom dat het beleidsplan bij zijn komst naar Rotterdam in 1974 al klaar lag: niet langer was de haven de prioriteit. De verkrotte woonwijken moesten een oppepper krijgen en hij mocht dat beleid uitdragen.

Van der Louw was een product

van politieke polarisatie. In 1966 kapulteerde hij zichzelf met een groep jonge socialisten tot in het machtscentrum van de PvdA. De partij moest weer een actiepartij worden, betoogden de leden van Nieuw Links. De groep wist de macht binnen de partij over te nemen. Van der Louw schopte het tot partijvoorzitter.

Later schoof de zoon van een melkboer meer op naar het politieke midden. "Ik denk dat je kunt stellen dat Van der Louw de hoop van de jaren zestig belichaamt, maar ook de teleurstelling toen in de jaren zeventig bleek dat het zo eenvoudig allemaal niet lag", zegt Hietland.

Een nieuwe teleurstelling volgde toen het Van der Louw na afloop van zijn burgemeesterschap in Rotterdam niet lukte om zijn belofte in te lossen: partijleider worden. Na een korte periode als minister van cultuur in het snel gevallen tweede kabinet van Van Agt verdween hij naar de zijlijn.

Zou de PvdA vandaag de dag iets van Van der Louw met zijn joviale stijl kunnen leren? Hietland vermoedt van wel. "Later in zijn leven had Van der Louw kritiek op de technocratische stijl van besturen. Hij miste de bezieling, de bevoegenheid van de jaren zestig. Ideologische lauwheid was een van zijn termen voor Kok. Hij vond het neoliberalisme te ver doorgesloten. Dat is kritiek die je vandaag de dag zou kunnen uiten."

André van der Louw, met zijn karakteristieke pijp en snor. FOTO HOLLANDSE HOOGTE, ERVEN STEYE RAVIEZ